

‘Niemand ziet je wanneer je denkt: als ik nu eens een half uurtje ging slapen? Dat kan toch geen kwaad?’

door Caroline Buijs
foto Adrie Mouthaan

‘Ik wist dat als die man ooit zou durven aanbellen, ik hem neer zou steken’

PETER TERRIN (45)

Schrijver. Onlangs verscheen zijn roman ‘Monte Carlo’

HEBZUCHT&GIERIGHEID

‘Ik doe een hele tijd geen domme dingen, tot dat ik denk: nu is het mij toegestaan, want ik ben al zo lang voorbeeldig geweest. Dat kunnen kleren zijn, schoenen, een nieuwe bril die ik eigenlijk niet nodig heb. Mijn ouders waren arbeiders en werkten allebei vanaf hun veertiende in een fabriek. Ik heb zeker geen armoede gekend, maar mijn moeder was wel heel, heel zorgvuldig met haar centen. Dat kruipt dan toch in je: ik kan niet ineens een man worden met een gat in zijn hand. Dankzij mijn vrouw ben ik wel veranderd: zij staat iets zorgelozer in het leven. Zij leert mij om al die bedenkingen op het juiste moment achterwege te laten. Ik ben blij dat we samen zijn en dat ze mij een andere man maakt. Of misschien geen andere man, maar dat ze de man die ook in mij zit een kans geeft.’

LUST&WELLUST

‘Ik ben een zintuiglijk iemand, heb ik vastgesteld. Mijn dochter Renée kreeg in 2008 een herseninfarct; daardoor kreeg ik een besef van kwetsbaarheid. Kwetsbaar klinkt negatief, hè, je wilt niet kwetsbaar zijn. Je hebt het besef dat jou iets kan overkomen. Je bent gevoeliger, je zintuigen staan op scherp. Maar tegelijk ben je dan ook gevoelig voor wat er mooi is, en daar schuilt mijn wellust in. Ik wil het ruiken, ik wil het voelen, ik wil het proeven, ik wil het allemaal beleven – los van het seksuele. Dat ook. We worden overdonderd door prikkels op een dag, we zien niet meer wat we zien. Als ik naar een boom kijk, dan wil ik echt die boom zien. Ik denk dat wanneer je de volle aandacht geeft aan waar je mee bezig bent, de beleving sterker wordt.’

HOOGMOED&IJDELHEID

‘Om schrijver te zijn, moet je twee dingen verenigen die eigenlijk niet te verenigen zijn: je moet enorm zelfverzekerd zijn, maar tegelijk moet je aan elk woord twijfelen. Dat is vreemd en onnatuurlijk, maar wezenlijk. Het beste

wat je kunt doen, is gewoon elke dag gaan zitten en doen alsof je een schrijver bent: het is een soort één worden met de rol die je speelt. Inwendig zit een kleine Peter Terrin en die fluistert mij toe: dit is goed, en dit is nog niet goed. Dat toets ik aan maatstaven die ik me kennelijk eigen heb gemaakt. Maar ik weet ook dat ik op een bepaald ogenblik moet aanvaarden wat op papier staat: dat is misschien wel de grootste uitdaging van schrijven. In de pers word ik vaak gezien als een beetje highbrow, nors, een nihilist. Maar dat ben ik werkelijk totaal niet! In mijn boeken toon ik de mens hoe hij is, en als je de mens toont hoe hij is, komt dat snel over als donker. Terwijl ik vind dat ik tegelijk ook de schoonheid toon.’

LUIHEID&GEMAKZUCHT

‘Luiheid is voor een schrijver zo gevaarlijk. Je zit daar alleen op die kamer en niemand ziet je wanneer je denkt: als ik nu eens een half uurtje ging slapen? Dat kan toch geen kwaad? Er zijn verschillende fases in het schrijven, natuurlijk, en de fase die net aan het echte schrijven vooraf gaat, kun je niet forceren. Daarin moet je durven lui te zijn. Maar waar maak je het onderscheid tussen werkelijke luiheid en de periode van nietsdoen die je nodig hebt? Dat is een moeilijk vraagstuk. Ik heb ook van huis uit een bepaald werkethos meegerekregen. Toen ik op mijn 23ste besloot om schrijver te worden, ben ik weer thuis gaan wonen. Mijn ouders werkten nog in de fabriek en stonden vroeg op, en ik stond samen met hen op. Als zij naar het werk reden, begon ik te schrijven. Want schrijver worden betekende niet tot elf uur in je bed liggen. Nee, dat was werken. Tussen luiheid en werken zit ik altijd een beetje gewrongen.’

WOEDE&WRAAK

‘Dat is de zonde waaraan ik het meest schuldig ben. Toen we nog in de stad leefden, woonden we naast een junk/dealer. Die man leefde in een ander ritme: ’s nachts om vier

uur begon hij muziek te draaien op vol volume. En geen leuke muziek, maar death metal. Ons dochtertje was toen één jaar en werd angstig door die onwaarschijnlijke herrie. Vriendelijk vroeg ik hem om hiermee te stoppen; hij grijnsde en deed gewoon door. Ik had hem wel de strot toe willen knijpen! Toen liep het helemaal uit de hand en werd hij agressief. Ik had een vleesmes naast de deur liggen en wist dat als die man ooit zou durven aanbellen, ik hem neer zou steken. Ik wist het! Daarom zijn we uiteindelijk verhuisd. Domme mensen in het verkeer, daar kan ik ook woedend om worden. Mensen die niet in staat zijn om zich in te leven in iemand anders, zich niet kunnen inbeelden wat een vreselijke ellende ze zouden kunnen veroorzaken. Soms denk ik dat die mensen gedwongen moeten worden om literatuur te lezen, want dan leer je om door de ogen van een ander te kijken. Kijk, nu komt de kleine fascist in mij naar boven.’

JALOEZIE&AFGUNST

‘Vanaf mijn derde boek ben ik altijd welwillend ontvangen, ik heb nooit iets te klagen gehad. Ik ben een schrijver van een brede generatie in Vlaanderen en ik weet: dat zijn allemaal goede schrijvers. Maar ik weet ook dat je geluk nodig hebt. Dan zie ik een van mijn generatiegenoten plotseling dat geluk hebben – ze breken door – en dan ben ik blij, altijd, vooral als het goede schrijvers zijn. Maar ik denk dan ook: dat is voor mij een gemiste kans. Ik mag dat een dag toelaten, twee dagen, maar dan moet je verder.’

GULZIGHEID&ONMATIGHEID

‘Ik heb een klein beetje een hang naar slecht eten, naar vettigheid. Ik ga één keer in de week naar de frituur en dat is moeilijk te stoppen. Ik kom natuurlijk uit een arbeidersmilieu; we gingen niet naar sterrenrestaurants. Als het al iets was, dan was het meer een veredelde snackbar. Vooral als mijn vrouw er niet is, steekt de vrijgezelle man de kop op en eet ik foute dingen. En in mijn puberteit was de frituur een soort troosten tegen eenzaamheid. In mijn schrijven zou ik iets onmatiger mogen zijn. *Monte Carlo* is een zeer gepolijst verhaal, zeer beheerst. In mijn volgende boek wil ik onmatig schrijven, en niet meer omkijken.’ ■